„Dat spijt me," zei hij beleefd.

Ze keek hem aan. Hield hij haar voor den mal? Maar zijn gezicht stond zoo ernstig, nee, dat kon ze toch niet aannemen. En zich iets naar hem overbuigend, begon ze van haar grieven te vertellen.

„Ik kan hèèlemaal niet meer studeeren," eindigde ze pathetisch.

„Dat spijt me zèèr," zei hij weer beleefd.

„En mijn stem is mijn àlles," zei ze nadrukkelijk, terwijl ze heel rechtop ging zitten.

„Mijn hond is mijn alles," repliceerde hij, zijn vingers tegen elkaar leggend, en met aandacht zijn nagels bestudeerend.

„U bent zeker niet muzikaal," zei ze vinnig.

„Pardon..." Meer zei hij niet.

„Dus u doet uw hond niet weg."

„Neen, 't spijt me zeer, maar. . . ."

„Dan zal ik mijn maatregelen nemen," zei ze opstaand, in den midden latend wat ze daarmee bedoelde.

Toen ze weg was, bleef hij zitten napeinzen, met weer een lichten glimlach op zijn koel, strak gezicht. Ze was werkelijk een aardig vrouwtje, dacht hij. Jammer dat ze zoo gruwelijk valsch zong. Dat witte japonnetje kleedde haar lièf, en ze had prettige, grijze oogen. Hij hield wel van grijze oogen. Ja, 't was doodjammer, dat ze absoluut geen stem had, en dat zèlf niet wist. . . .

En zij, met korte, haastige, driftige pasjes gaand naar haar huis, bedacht, dat hij, ondanks alles, toch veel sympathieker was, dan ze vermoed had. Ze vond het alleen vreeselijk naar, dat hij zoo heelemaal niet muzikaal was. En dat hij dien akeligen hond niet wilde wegdoen. Ze had gezegd, dat ze maatregelen zou nemen. Maar ze wist nog niet welke. Lang lag ze dien nacht wakker, het eene wraakplan verwerpend, het andere weer in haar gedachten uitspinnend. Tot ze eindelijk, midden in een opgezet vergiftigingsplan in slaap viel.

De dagen volgden elkaar eentonig op, de een na den ander. Ze zong weer, de hond huilde. Of ze zong niet, en de hond zweeg. Ze dacht over verhuizen, maar ze kon geen afstand doen van het huis, waar ze nog met haar ouders gewoond had. Dus bleef ze.

Op een avond, terwijl ze op de veranda zat te lezen, zag ze haar buurman in den tuin. Hij maakte den hond los, die wild om hem heen ging springen. „Nu gaan ze wandelen," dacht ze, „en kan ik tenminste ongestoord studeeren." Maar inplaats daarvan bleef ze achterover in haar stoel liggen. Ze had een idee gekregen. Hij, de man van den hond, was sympathiek, knap, aantrekkelijk, ondanks zijn duidelijk gemis aan muzikaal gevoel. Hij was alleen. Zij was ook alleen. Ze had eigenlijk nooit aan trouwen gedacht, omdat haar leven, door haar kunst, haar steeds volkomen bevredigd had. Maar nu was dat anders geworden. En nu voelde ze zich alleen. Als ze — en haar oogen glansden ondeugend bij die gedachte — als ze nu eens met haar buurman trouwde, zou ze onmiddellijk den hond wegdoen. Dat zou natuurlijk heel gemakkelijk gaan. En ofschoon hij, de man, ook niet muzikaal was, toch zou hij zich niet tegen haar zang verzetten, zooals de hond het zoo opvallend deed. Bovendien zou ze wel maken, dat hij veel te veel van haar ging houden, om ook maar haar geringsten wensch te dwarsboomen.

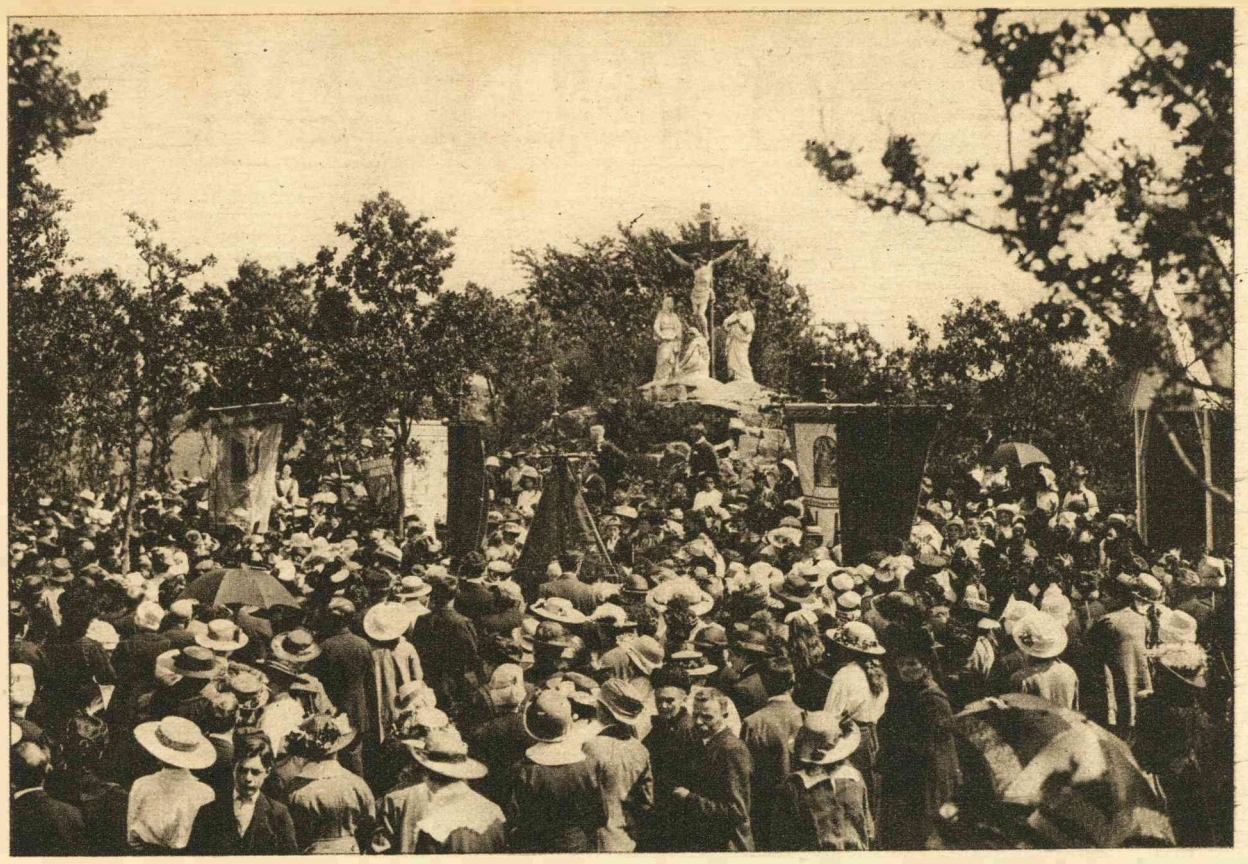

DE BEDEVAART NAAR HEILO.

Verleden week had een bedevaartgang naar Heilo plaats, die door Z. D. H. Monseigneur A. J. Callier, Bisschop van Haarlem, werd bijgewoond. Onze foto geeft de bedevaartgangers, verzameld vóor de kapel.

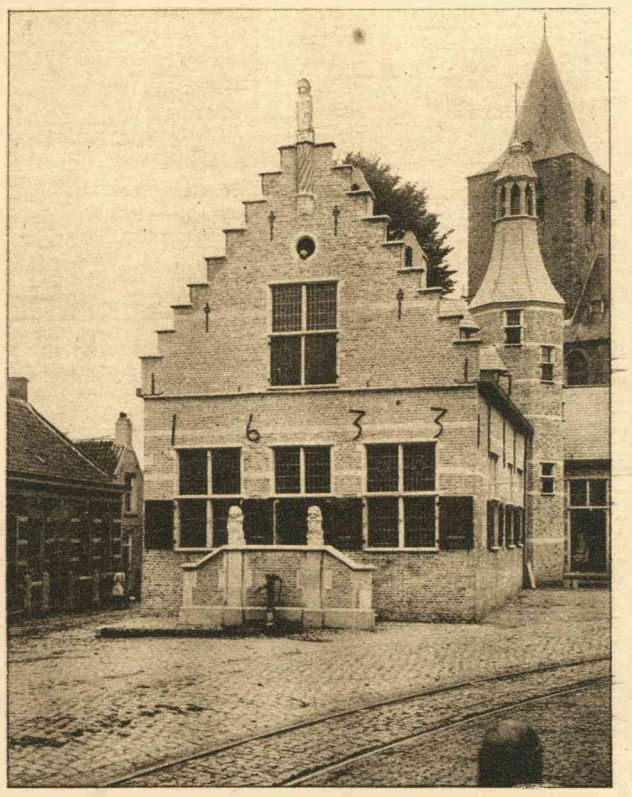

HET GEMEENTEHUIS TE HALSTEREN.

Het gemeentehuis te Halsteren (N.-Br.), is, na in stijl gerestaureerd en vergroot te zijn door den Bergen-op-Zoomschen architect Jac. Gieles, verleden week feestelijk heropend. Op den achtergrond ziet men den toren der oude R.K. Kerk.

En misschien zou ze er op den duur wel in slagen, hem eenige muzikaliteit bij te brengen. Zoo peinsde ze. . . . en hoe langer ze nadacht, hoe aantrekkelijker het plan, om haar buurman voor zich te winnen, haar voorkwam.

Den volgenden dag, toen ze hem in den tuin zag, liep ze ook achteloos haar tuin in, quasi druk bezig rozen af te snijden. Als onwillekeurig keek ze zijn kant uit, en toen hij groette, boog ze in vriendelijken wedergroet haar hoofd. Hij liep de paden op en neer, rookende; zij, dicht bij de heg, sneed nog al meer rozen af. En liet plots, hèèl natuurlijk, haar mes in zijn tuin vallen.

„Och," zei ze naïef, „wat dom van me."

Hij raapte direct het mesje op, reikte het haar over de heg heen toe en ze lachte haar dank met verleidelijk toonen van regelmatige witte tandjes.

Toen bleven ze praten over den mooien avond, de mooie rozen, haar mooien tuin. Zij aan den eenen kant van de heg, hij aan den anderen.

Het begin is goed geweest, dacht ze later voldaan.

Den volgenden dag zag ze hem weer uitgaan met den hond. Ze kleedde zich direct in haar chic pastel-blauw mantelpak, zette haar doddige kleine witte hoedje op, en ging ook uit, met een boek. Ze had hem eenige keeren buiten de stad gezien. Nu ook tramde ze daar heen. Werkelijk ontmoette ze hem. Ze zag hem al van verre aankomen, ging toen kalm zitten op een bankje, waar hij voorbij moest. Waar hij misschien ook zou gaan zitten. Toen hij heel dicht bij was, las ze aandachtig de gedichten van Tennyson. Hij ging werkelijk naast haar zitten met een beleefd: „Pardon." Toen keek ze naar hem, en ze lachte tegen hem en tegen den hond. Samen gingen ze later naar huis. Hij bracht haar tot de tram. Ze tikte den hond, die haar wantrouwend aankeek, even liefkoozend op zijn gladden, bruinen kop.

Voordat de zomer voorbij was, waren ze verloofd. En na twee maanden trouwden ze, zij met het innig voldane gevoel, dat ze zich nu van haar vijand kon ontslaan, en haar muziek weer ongestoord kon opvatten. . . .

. . . . Een half jaar daarna lag de hond kalm in zijn hok in den tuin, droomend van langharige honden-beauté's! En zij? Ze ging wandelen, fietsen, afternoon-teas drinken, ze hield jours, gaf partijtjes, leidde het luchtige, vluchtige leventje van rijkgetrouwd vrouwtje.

Maar ze zong nièt meer!

VRIENDEN

DOOR ELISE F. RUTGERS

Zwijgend, met neergeslagen oogen, de franje van haar wimpers op haar wangen 'n vaag schaduw-boogje teekenend, had zij geluisterd naar zijn woorden; haar slap neerhangende rechterhand frommelde met de plooitjes van haar licht, luchtig zomerkleedje; werktuiglijk verzette zij haar voeten, bij elken stap het droogkorrelige kiezel beknarsend. — „Vera," drong hij zenuwachtig zacht, „Vera, antwoord mij toch!" Haar antwoord was een weder-vraag, half-uitgesproken, die hem verraste.

„Weet Willem. . . . ?"

„Of Willem weet, dat ik je liefheb?" voltooide hij, zijn stem in verwondering hoog-opgaand. „Ja zeker, weet hij dat! Ik vertelde hem, dat ik je vanavond wilde zeggen. . ."

Hij zweeg.

23ste ZOMERCONFERENTIE DER N. C. S. V.

De Nederlandsche Christen Studenten Vereeniging hield in de afgeloopen week te Nunspeet haar 23ste Zomerconferentie met ongeveer 380 deelnemers. Onze foto's geven, links: De groote vergader- en bestuurstent. Rechts: Een middagvergadering aan den boschrand. In den voorzittersstoel (links op de foto) Prof. Kohnstamm.